

Arrest

nr. 206 057 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 28 november 2015 België is binnengekomen, diende op 30 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 28 februari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 30/11/2015
Overdracht CGVS: 01/04/2016*

U werd op 16 januari 2018 van 09.12u tot 09.42u en op 20 februari 2018 van 14.04u tot 18.12u gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS), bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Ngenzebuhoro loco meester Ahmadzadah, was gedurende het ganse tweede gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent Hazara van etnische origine. U woonde van uw geboorte tot uw vijftiende levensjaar in het dorp Gandab in het district Qarabagh van de provincie Ghazni. U vluchtte vervolgens omwille van de taliban en de discriminatie ten opzichte van Hazara's naar Iran samen met A. en J., twee mannen uit uw regio, waar u zich in Teheran vestigde. U werkte twee dagen in een steenkapperij en ging vervolgens aan de slag in een winkelmagazijn, waar u ongeveer zes jaar werkte. Nadien werd u bewaker van een winkelmagazijn tot u Iran besloot te verlaten.

U reisde naar België waar u aankwam op 28 november 2015 en op 30 november 2015 een asielaanvraag indiende.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Na uw aankomst in België bent u religieus gehuwd met mevrouw N. A. (O.V. (...)). Jullie kregen samen een dochter.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara neer alsook een kopie van een tijdelijk verblijfsdocument van Iran, vier foto's en een medisch attest inzake uw lichamelijke klachten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, 20 februari 2018, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u uw hele leven in het district Jaghetu van de provincie woonde (Vragenlijst DVZ, punt 10). U zou er zelfstandig tapijtwever zijn geweest (Vragenlijst DVZ, punt 12). Ongeveer een maand voor uw aankomst in België zou u Afghanistan hebben verlaten (Vragenlijst DVZ, punt 31). Naar aanleiding van het gehoor voor het Commissariaat-generaal van 20 februari 2018 (hierna: CGVS) beweert u echter op uw vijftiende naar Iran te zijn getrokken en daar tot uw vertrek naar België te hebben verbleven (CGVS, 20 februari 2018, p.5 en 6). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u, volgens uw beweringen voor de Commissaris-generaal, voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot de plaatsen waar u zou hebben geleefd (CGVS, 20 februari 2018, p.2 en p.23). Uw verwijzing naar het advies dat u van de passeur zou hebben gekregen ontslaat u geenszins van uw medewerkingsplicht.

Verder moet ook worden vastgesteld dat u voor de DVZ aangaf te zijn geboren in het district Jaghetu van de provincie Ghazni terwijl u voor het CGVS verklaart afkomstig te zijn uit het district Qarabagh (DVZ, punt 10; CGVS, 16 januari 2018, p.3 en 20 februari 2018, p.4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u geen andere verklaring te kunnen bieden dan deze dat het per vergissing genoteerd werd (CGVS, 20 februari 2018, p.23).

Wanneer u vervolgens door het Commissariaat gevraagd wordt naar een logische verklaring voor het feit dat alle dorpen die u voor het CGVS in de buurt van uw dorp situeerde, zich volgens informatie van het CGVS in het district Jaghatu bevinden, geeft u slechts de weinig verhelderende verklaring dat Jaghatu tot jullie behoort en dat jullie burens zijn (CGVS, 20 februari 2018, p.23). De vaststelling dat u voor de DVZ tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw regio van herkomst en bovendien leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot uw voorgaande verblijfplaatsen en uw vluchtrelaas (CGVS, 20 februari 2018, p.23) tast uw algemene geloofwaardigheid dan ook in ernstige mate aan.

Er werd bovendien vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw profiel van Afghaans vluchteling in Iran aannemelijk te maken.

Vooreerst overtuigen uw verklaringen met betrekking tot het door u neergelegde verblijfsdocument van Iran niet. Zo dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de te volgen registratieprocedure om een dergelijk document te bekomen beknopt en weinig doorleefd zijn. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar de registratieprocedure stelt u laconiek dat u niets speciaals moest doen. U diende zich aan te melden, uw gegevens te geven en ontving onmiddellijk het document dat u in het kader van uw asielverzoek voorlegt (CGVS, 20 februari 2018, p.7). Gevraagd naar de volgende stappen van de procedure antwoordt u naast de kwestie dat u de eerste keer met uw werkgever in zijn eigen voertuig naar de locatie reed, dat het erg druk was en u daarom terugkeerde doch dat u de volgende dag het document wel kon verkrijgen (CGVS, 20 februari 2018, p.8). Een tweede maal gevraagd door het CGVS om meer te vertellen over het verdere verloop van de procedure geeft u, wederom beknopt, aan dat u naar Kaboel moest gaan om een paspoort te verkrijgen (CGVS, 20 februari 2018, p.8). De vaststelling dat uw verklaringen over uw beweerde participatie aan een registratieprocedure in Iran -die u mogelijks een officieel statuut zou opleveren- vaag, algemeen en weinig doorleefd zijn doen dan ook ernstige twijfels rijzen inzake uw beweringen over uw profiel als illegale Afghaan in Iran. Te meer gezien uit informatie waarover het Commissariaat beschikt blijkt dat bovengenoemde procedure erg duur was en bovendien vol moeilijkheden en lange wachtperiodes zat. Er mag dan ook redelijkerwijs van u verwacht worden dat u gedetailleerde, coherente en doorleefde verklaringen aflegt over uw (al dan niet gedeeltelijke) deelname aan een procedure die u de mogelijkheid bood om een tijdelijke verblijfsvergunning te bekomen in Iran. Des te meer gezien uw verklaring dat het verschil van het leven van een Afghaan met of zonder verblijfsvergunning groot is (CGVS, 20 februari 2018, p.7). De vaststelling dat u bovendien niet blijkt te weten welke overheidsinstantie u dit verblijfsdocument overhandigde (CGVS, 20 februari 2018, p.14) ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen des te meer.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw dagelijkse leven en uw netwerk in Iran geenszins overtuigen. Gevraagd naar uw bezigheden tijdens uw vrijetijd stelt u niets speciaal te hebben gedaan, verklaart u dat u gewoon bij de deur op een stoel zat en dat u zich soms met uw twee honden bezig hield (CGVS, 20 februari 2018, p.16). Vervolgens door het Commissariaat-generaal aangespoord om meer te vertellen stelt u nergens heen te zijn gegaan en verklaart u dat u als bewaker uiteraard op uw werklocatie moest aanwezig zijn (CGVS, 20 februari 2018, p.16). Verder antwoordt u bevestigend op de vraag of er ogenblikken waren waarbij u het magazijn niet diende te bewaken doch stelt u ook dan nergens heen te zijn gegaan uit angst en verklaart u binnen te zijn gebleven en voetbal te hebben gekeken (CGVS, 20 februari 2018, p.16).

Door het CGVS gevraagd naar de plaatsen die u bezocht gedurende de negen jaar dat u als bewaker werkte stelt u, wederom beknopt, Baghrabad vaak te hebben bezocht om naar de kapper te gaan of om kleren te kopen doch geeft u verder aan geen andere plaatsen bezocht te hebben (CGVS, 20 februari 2018, p.16).

Wanneer het Commissariaat u wat verder in het interview aanspoort om in detail te vertellen over de manier waarop u een vrije dag spendeerde, antwoordt u ontwijkend dat het beter voor u was om te werken zodat u kon bezig zijn. Voorts verklaart u dat u niets te doen had als u niet werkte en de hele dag in uw kamer verbleef (CGVS, 20 februari 2018, p.17). Dergelijke vage, ontwijkende en weinig doorleefde beweringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Iran op ernstige wijze. Van een Afghaan die op vijftienjarige leeftijd naar Iran vertrok en daar vervolgens vijftien jaar illegaal woonde mag er verwacht worden dat hij spontaan en doorleefd een duidelijk beeld schetst van zijn leefwereld aldaar.

Ook met betrekking tot uw Afghaans netwerk in Iran legt u enkel vage en uiterst beknopte verklaringen af. Door het CGVS gevraagd meer te vertellen over de mensen of familieleden die u in Iran bezocht, verwijst u naar uw gewone burens (CGVS, 20 februari 2018, p.16-17). Vervolgens verklaart u slechts twee mannen bezocht te hebben, namelijk S. A. en S., en blijkt uit uw beweringen dat u enkel contact had met vijf Afghanen: A.–de Afghaan waarmee u naar Iran reisde- en de arbeiders S., Sh., S. A. en Sha. (CGVS, 20 februari 2018, p.9 en p.17). Geconfronteerd door het CGVS met de vaststelling dat het erg bevreemdend is dat u als adolescent naar Iran reisde en vervolgens slechts met een vijftal Afghanen (al dan niet frequent) contact hield en vervolgens aangespoord om in detail over uw netwerk in Iran en uw leven daar te vertellen blijft u wederom bijzonder beknopt door te stellen dat u S. en S. kende van uw tewerkstelling in het winkelcentrum en u vervolgens andere mensen leerde kennen toen u in het magazijn ging werken als bewaker (CGVS, 20 februari 2018, p.17). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd wie die andere mensen die u leerde kennen precies waren, verwijst u opnieuw naar de twee reeds aangehaalde personen Sha. en S. A. en stelt u dat er ook Iraniërs waren doch dat u geen contact had met hen (CGVS, 20 februari 2018, p.18). De vaststelling dat u, ook na herhaaldelijk aansporen van het CGVS, bijzonder oppervlakkig blijft over uw leefwereld en uw netwerk in Iran ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw verblijf als illegaal vluchteling in Iran dan ook bijkomend. Tot slot dient te worden opgemerkt dat u eveneens vaag en algemeen blijft in het omschrijven van het leven als illegale Afghaan in Iran. Door het CGVS gevraagd te vertellen over de nadelen die u ondervond als Afghaan in Iran zonder verblijfsdocumenten antwoordt u vaag dat u niet weet hoe u deze nadelen moet beschrijven en vervolgt u met de algemene verklaring dat het leven voor een illegaal persoon in een ander land op zich moeilijk is doch dat Iran nog moeilijker is gezien de discriminatie en de vrees om opgepakt te worden (CGVS, 20 februari 2018, p.11).

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw langdurig verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. U biedt dan ook geen zicht op uw laatste verblijfplaatsen alvorens naar België te reizen. Hiermee geconfronteerd door het CGVS stelt u steeds de waarheid gesproken te hebben over de plaatsen waar u gewoond heeft, niet zomaar dingen kan vertellen over plaatsen waar u nooit geweest bent en verklaart u altijd de waarheid gezegd te hebben (CGVS, 20 februari 2018, p.24). Gezien de bovenstaande confrontatie gebaseerd is op voorgaande grondige bevraging tijdens het interview kan uw antwoord geenszins uw geloofwaardigheid herstellen. Concluderend moet er worden gesteld dat u er in het kader van uw asielerzoek niet in slaagt om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a, of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De door u in het kader van uw asielerprocedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Wat betreft uw tijdelijke verblijfsvergunning dient te worden vastgesteld dat dit een kopie betreft die, als gevolg van mogelijke manipulatie, niet over voldoende bewijskracht om uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling aan te tonen. Uit de door u neergelegde taskara kan niet worden afgeleid waar u in de periode voor uw aankomst in België zou hebben verbleven aangezien er enkel uit blijkt waar de betrokken persoon werd geboren en waar de stukken werden afgeleverd. De door u neergelegde foto's van u in de stad Qom tonen uw langdurig verblijf in Iran als Afghaans vluchteling niet aan. Bovendien dient wat voornoemde documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten en documenten van Afghaanse vluchtelingen in Iran erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielerzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielerlaas.

Wat betreft het door u neergelegde medische attest dient te worden opgemerkt dat dit attest enkel vaststellingen doet met betrekking tot specifieke lichamelijke klachten en aandoeningen. Het attest toont uw langdurig verblijf in Iran als Afghaans vluchteling dan ook niet aan en bevat evenmin aanwijzingen met betrekking tot uw capaciteiten om coherente verklaringen af te leggen ten tijde van de gehoren voor het Commissariaat-generaal. Het medisch attest dat u in het kader van uw asielaanvraag voorlegt is dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw langdurige verblijf in Iran als Afghaans vluchteling te herstellen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 20 februari 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, 20 februari 2018, p.2). U werd er tevens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaats in Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar en onder welke omstandigheden u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Volledigheidshalve kan er nog worden gesteld dat er ook in het kader van het asielverzoek van mevrouw N. A. (O.V. (...)), de beweerde moeder van uw kind waarmee u een religieus huwelijk zou zijn aangegaan, werd besloten tot een weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan als volgt:

“ENIG MIDDEL: De bestreden beslissing schendt de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 57/7ter en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de algemene motiveringsplicht, de medewerkingsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging en het recht om te worden gehoord (artikel 41 van het Charter van de grondrechten van de Eu)

1ste onderdeel:

De bestreden beslissing stelt ten onrechte vast dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn om een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing o.a. de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Nochtans dient verwerende partij conform het redelijkheidsbeginsel wanneer zij een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid te doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing een rol kunnen spelen tegen elkaar moeten zijn afgewogen. In casu is dat niet gebeurd. Het is ook duidelijk dat de verwerende partij dit beginsel schendt door geen rekening te houden met belangen van verzoeker.

De overheid moet daarnaast een beslissing eveneens zorgvuldig voorbereiden. Verzoeker meent dat de verwerende partij heeft nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door zijn motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. De zijnsgrond van het besluit dient gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht op de feiten uit de het administratief dossier.

Verzoeker stelt vast dat de aangehaalde redenen in de bestreden beslissing niet volstaan om de beslissing te dragen.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat er naar voor is gekomen dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en lang heeft verbleven in Iran.

Het verdrag van Genève definieert een vluchteling als elke persoon "die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren [...]."

De woorden 'gegronde vrees' hebben beide hun belang. Ze geven immers uiting aan het gegeven dat de definitie van vluchteling tegelijkertijd een subjectief (vrees) en een objectief (gegronde) element inhoudt.

De persoon moet een 'vrees' koesteren.

Dit wordt bepaald door de persoonlijkheid van het individu zelf:

de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere. Twee personen, geplaatst in identieke omstandigheden, zullen niet steeds op dezelfde wijze psychologisch reageren. Het is evenwel zo dat vrees voor vervolging op zich niet voldoende is, ook al is ze een belangrijke aanwijzing. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal objectieve elementen.

Opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn: een gegronde vrees voor een -toekomstige- vervolging volstaat. Hieraan wordt duidelijk door de verwerende partij voorbijgegaan.

Een 'gegronde vrees voor vervolging' betekent niet dat er een absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was: een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben is voldoende.

Overigens is er in artikel 48/3, §2 opgenomen wat men onder 'daden van vervolging' in de zin van artikel 1a van het Verdrag van Genève moet begrijpen: [citaat]

De aangevochten beslissing stelt dat verzoeker onvoldoende heeft meegewerkt:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Het is merkwaardig nu verwerende partij stelt dat verzoeker niet zou hebben meegewerkt aan zijn procedure. Verzoeker is van mening dat hij weldegelijk heeft meegewerkt en dat er in casu weldegelijk méér dan voldoende elementen zijn om vast te stellen dat verzoeker de nodige inspanning heeft geleverd om zijn nationaliteit en zijn werkelijke verblijfplaatsen voor zijn komst naar België aan te tonen.

Ter ondersteuning van zijn asielaanvraag legde verzoeker de volgende documenten neer: zijn taskara, een kopie van een tijdelijk verblijfsdocument van Iran, vier foto's en een medisch attest inzake zijn lichamelijke klachten.

Aldus heeft verzoeker niet alleen Afghaanse documenten neergelegd maar tevens relevante en verifieerbare Iraanse verblijfsvergunning.

De authenticiteit van de taskara en het Iraanse verblijfsdocument wordt door verwerende partij betwist omdat het makkelijk is om vervalste documenten te krijgen in Afghanistan. Er werden verder m.b.t. deze documenten geen onderzoeksdaden gesteld.

Bij enige twijfel diende verwerende partij contact moeten nemen met UNHCR om de authenticiteit van de voorgelegde documenten (Iraanse verblijfsdocument voor Afghaanse vluchtelingen waarop het UNHCR zich op heeft) na te gaan.

Deze plicht is bevestigd in de Europese rechtspraak.

Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn) stelt:

[citaat]

Artikel 4.3, b) van de Kwalificatierichtlijn vereist dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet houden met de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten. Deze bepaling werd naar Belgisch recht omgezet door artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (KB 2003).

Ook onder de gezamenlijke lezing van artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM is een gedegen onderzoek van alle relevante stukken die kunnen wijzen op vervolging verplicht. Uw Raad heeft eerder al geoordeeld dat artikel 3 EVRM en een risico op vervolging of ernstige schade gelijk te stellen zijn op verschillende vlakken:

[citaat RvV 8 april 2011, nr. 59 452]

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:
[citaat]

Het Hof bevestigde dit principe in het arrest van 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:
[citaat]

Het onderzoek van de verwerende partij schiet tekort en is uiterst onzorgvuldig. In deze zin moet verwezen worden naar het arrest EHRM, Singh t. België, 2 oktober 2012:

[citaat]

Het EHRM heeft in het arrest Mo.M. t. Frankrijk van 18 april 2013 het volgende geoordeeld met betrekking tot de onderzoeksplicht van de asielinstanties t.o.v. documenten:

[citaat]

Het EHRM heeft met betrekking tót de authenticiteit van documenten in de zaak K.K. t. Frankrijk van 10 oktober 2013 geoordeeld dat in de volgende mate er rekening met documenten moet gehouden worden door de asielinstanties:

[citaat]

Indien verwerende partij twijfelt aan de authenticiteit van de door de verzoeker voorgebrachte documenten, dient dit door haar geverifieerd te worden.

[citaat uit UN High Commissioner for Refugees, Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report, May 2013]

Ten onrechte wordt de authenticiteit van verzoekers tijdelijke verblijfsvergunning door verwerende partij in vraag gesteld. Hieromtrent is de motivering niet afdoende en het administratief dossier bevat onvoldoende elementen om het standpunt van verwerende partij hieromtrent te ondersteunen. Het feit dat verzoeker enkel een kopie van zijn verblijfsvergunning neerlegt, impliceert dat hij een begin van bewijs levert. Ten onrechte stelt de verwerende partij dat dit document niet over voldoende bewijskracht beschikt om zijn verblijf in Iran als Afghaans vluchteling aan te tonen.

2de onderdeel: geen enkel rekening gehouden met het (zeer kwetsbaar) profiel van verzoeker

Uit het administratief dossier komt een zeker beeld van het profiel van verzoeker naar voor:

- Verzoeker heeft Afghanistan verlaten op jonge leeftijd (hij was 15 jaar oud);
- Hij is ongeletterd en heeft geen opleiding genoten;
- Verzoeker ontwikkelt zich als volwassene man in een bijna vijandige en niet-stimulerende omgeving, met name Iran;
- Verzoeker werkte voornamelijk als arbeider
- het Iraanse vluchtelingenbeleid waarmee verzoekende partij werd geconfronteerd, o.a. diens situatie in Iran en de omstandigheid dat hij in Iran onmenselijke behandeling onderging. Verzoekers uiterst kwetsbaar profiel is dan ook aangetoond.

De verwerende partij is van mening dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn langdurig verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen.

De verklaringen van verzoeker zijn toch zeer subjectief, zonder rekening te houden met zijn profiel, beoordeeld geweest.

Verzoeker is van mening dat zijn verklaringen, zo er rekening wordt gehouden met zijn profiel en herkomst, wel degelijk doorleefd en gedetailleerd zijn. De verwachtingen van de verwerende partij zijn echter te hoog.

Uit voorgaande kan al opgemaakt worden dat er in principe geen al te hoog kennisniveau van verzoeker verwacht mag worden. Het CGVS diende dan ook zijn verwachtingen m.b.t. zijn kennis grondig bij te stellen, waardoor zijn kennis plots niet meer als onvoldoende over lijkt te komen en de twijfels omtrent zijn geloofwaardigheid wél weggenomen kunnen worden.

Ten onrechte heeft verwerende partij geen rekening gehouden met het zeer kwetsbare profiel van verzoeker. Daargelaten het feit dat de verwerende partij zijn verwachtingen diende bij te stellen, dient voorts te worden opgemerkt dat de vragen zelfs op het eerste gezicht niet aangepast lijken op het profiel van verzoeker. Er werden onvoldoende nuttige vragen gesteld omtrent zijn langdurig verblijf in Iran.

Waarom de verwerende partij geen vragen heeft gesteld omtrent andere aspecten om verzoekers langdurig verblijf aan te tonen, is voor verzoeker een raadsel: Iraanse presidentiële verkiezingen, demonstraties, prijzen van voedingsmiddelen en andere soort evoluties die kunnen aantonen dat verzoeker als Afghaanse vluchteling in Iran heeft verbleven, werden niet of onvoldoende bevraagd geweest.

Voorts stelt de verwerende partij dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn dagelijks leven en zijn netwerk in Iran geenszins overtuigen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen oog heeft wat voor leven Afghaanse vluchtelingen in Iran leiden. Het is duidelijk dat de verwerende partij de zaken met de westerse bril bekijkt. Hoe een Afghaanse vluchteling in Iran andere bezigheden zou kunnen hebben dan zijn tewerkstelling en nog ruime vrijetijd zou hebben, is voor verzoeker een raadsel. Het is volstrekt logisch dat Afghaanse vluchtelingen in Iran beperkt zijn in hun dagelijks leven en zeer hard moeten werken. Dit zijn feiten waaraan de verwerende partij bezwaarlijk zomaar opzij kan schuiven.

Ook stelt de verwerende partij dat verzoeker met betrekking tot zijn Afghaans netwerk in Iran enkel vage en uiterst beknopte verklaringen afgelegd. Gelet op zijn profiel is dit niet onaannemelijk en plausibel. Verzoeker stelt tijdens het gehoor dat hij contact heeft met zijn gewone burens en dat hij slechts twee mannen regelmatig bezocht. Het feit dat verzoeker met vijftal Afghanen contacten onderhield, impliceert enkel dat zijn contacten beperkt waren.

Tot slot kan verwerende partij zich niet onkundig verklaringen met betrekking tot het Iraanse vluchtelingenbeleid. De International Crisis Group beschrijft de houding van de Iraanse overheid tegenover de Afghaanse vluchtelingen als volgt:

[citaat ICG, Afghanistan: What Now for Refugees? - Executive summary and recommendations, Asia Report N°175, 31 augustus 2009]

Andere objectieve internationale bronnen bevestigen de precaire situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran. Uit een wetenschappelijke UNESCO publicatie blijkt het volgende:

[citaat A. Van Engeland-Nourai, 'Repatriation of Afghan and Iraqi Refugees from Iran: When Home is No Longer Home', in International Journal on Multicultural Societies (IJMS) 2008, vol.10, no.2, UNESCO]

[citaat Algemeen Ambtsbericht Iran, december 2013]

In die context verbleef verzoeker in Iran.

Volgens het EHRM mogen er geen te strikte bewijsstandaarden worden aangelegd. Ook het profiel van de asielzoeker en littekens kunnen een belangrijke rol spelen. In de zaak A.F. tegen Frankrijk speelt het profiel van klagers bij terugkeer naar Soedan een belangrijke rol. Het EHRM stelde in deze zaken vast dat de algemene situatie in Soedan alarmerend is voor politieke opposanten. Het enkele feit dat in een dergelijk geval vaststaat dat de asielzoeker een politieke opposant is, is voor het EHRM dan voldoende grond om aan te nemen dat bij terugkeer een risico bestaat waartegen artikel 3 van het EVRM bescherming biedt. Dat andere elementen in het relaas niet geloofwaardig zijn, is in zulke zaken dus volgens het EHRM van ondergeschikt belang.

Geconcludeerd kan worden dat verwerende partij diende rekening te houden met het bewezen kwetsbare profiel van verzoeker en deze in overweging te nemen bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. Terzake stelt UNHCR in haar Avis du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatif à l'évaluation des demandes d'asile de personnes ayant des besoins particuliers et en particulier de personnes qui ont subi des tortures, des viols ou d'autres formes graves de violence psychologique, physique ou sexuelle ;

[citaat]

De verwerende partij schendt aldus het zorgvuldigheidsbeginsel alsook het redelijkheidsbeginsel en haar verplichting tot motivering.

Enig middel is gegrond.”

2.1.2. Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met het origineel tijdelijk verblijfsdocument, dat overeenstemt met het document dat hij reeds onder een kopie heeft voorgelegd (Documenten, stuk 23, nr. 2), alsook de briefomslag waarin hij dit document ontving.

2.2. De Raad beoordeelt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, maken op zich niet aannemelijk dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, kan verzoeker niet worden bijgetreden dat de bestreden beslissing niet alle belangen die een rol kunnen spelen, tegen elkaar heeft afgewogen. De bestreden beslissing heeft rekening gehouden met verzoekers verklaringen dat hij de Afghaanse nationaliteit zou bezitten en lang in Iran heeft verbleven, en heeft hierover gemotiveerd dat dit laatste niet aannemelijk wordt gemaakt door verzoeker. Een algemene, theoretische toelichting over het hebben van een gegronde vrees voor vervolging, weerlegt de motivering van de bestreden beslissing op dit punt niet.

Waar verzoeker betoogt dat hij een Afghaanse taskara heeft neergelegd en thans ook het tijdelijke verblijfsdocument van Iran, in origineel, gaat verzoeker eraan voorbij dat de bestreden beslissing terecht wijst op de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten. Bijkomend merkt de Raad op dat die relatieve bewijswaarde ook geldt voor de thans ter zitting voorgelegde originele tijdelijke verblijfsdocumenten van Iran omwille van mogelijke fraude met reis- en andere documenten door de smokkelnetwerken die ook hun basis hebben in buurlanden van Afghanistan, zoals Pakistan en Iran (Landeninformatie, stuk 24, nr. 3, p. 13). Dit wordt overigens ook in het bevestigd in de COI Focus *"Afghanistan. Afghaanse vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentenfraude"* van Cedoca van 30 november 2017 (Landeninformatie, stuk 24, nr. 4). De Raad ziet verder niet in op welke wijze een verder onderzoek van deze documenten via een contact met UNHCR een ander licht zou kunnen werpen op hun beoordeling in de bestreden beslissing, nu deze documenten niet werden uitgegeven door UNHCR. De verwijzing naar artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG, die moet worden gelezen als een verwijzing naar artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU, is niet langer dienstig, aangezien deze bepaling werd omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont met zijn eerder theoretisch-academische toelichting over de beoordeling van de stukken geen miskennis van deze bepaling aan.

Wat verzoekers voorgehouden kwetsbare profiel betreft, oordeelt de Raad dat verzoeker met een algemene herhaling van zijn verklaringen over een beweerd langdurig verblijf in Iran geen ander licht werpt op de motivering van de bestreden beslissing op dit punt. Bovendien meent de Raad dat verzoeker niet als analfabeet kan worden beschouwd, gelet op zijn handtekeningen die hij heeft gezet op de documenten bij aanvang van de procedure (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 21). Hij kan daarom niet worden gevolgd dat de vragen die verzoeker werden gesteld, niet aangepast zijn aan zijn voorgehouden profiel. Verzoeker maakt zijn verblijf in Iran gedurende vijftien jaar niet aannemelijk door thans in het verzoekschrift op algemene wijze de vaststellingen van de bestreden beslissing eenvoudigweg tegen te spreken. Ook zijn opmerking waarom er geen verdere vragen werden gesteld over zijn langdurig verblijf in Iran is niet pertinent, nu verzoeker niet de minste poging onderneemt om de omstandige motieven van de bestreden beslissing die toelaten om te besluiten dat verzoeker zijn langdurig in Iran niet aannemelijk maakt, concreet te weerleggen. Een verwijzing naar algemene informatie over Afghanen in Iran maakt verzoekers verblijf gedurende vijftien jaar in dat land evenmin aannemelijk. Tot slot gaat verzoeker in op de medische stukken en het feit dat rekening moet worden gehouden met een politiek profiel of geweld dat werd ondergaan, maar dit argument is niet ernstig, omdat uit de door verzoeker voorgelegde stukken enkel kan worden vastgesteld dat hij in België medische verzorging kreeg in april en mei 2016 (Documenten, stuk 23, nr. 4). Die verzorging heeft geen enkel band met de redenen waarom hij om internationale bescherming verzoekt. Op 16 januari 2018 is verzoeker op consulatie geweest in het ziekenhuis, zonder verdere informatie. Uit het CGVS-interview blijkt dat verzoeker paracetamol en primperan werd gegeven (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 15) en hij bleek geen verdere, blijvende medische conditie te hebben (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 23).

De Raad stelt vast dat het betoog in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing niet ondermijnt. De omstandige motivering van de bestreden beslissing is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt bevestigd:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, 20 februari 2018, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u uw hele leven in het district Jaghetu van de provincie woonde (Vragenlijst DVZ, punt 10). U zou er zelfstandig tapijtwever zijn geweest (Vragenlijst DVZ, punt 12).

Ongeveer een maand voor uw aankomst in België zou u Afghanistan hebben verlaten (Vragenlijst DVZ, punt 31). Naar aanleiding van het gehoor voor het Commissariaat-generaal van 20 februari 2018 (hierna: CGVS) beweert u echter op uw vijftiende naar Iran te zijn getrokken en daar tot uw vertrek naar België te hebben verbleven (CGVS, 20 februari 2018, p.5 en 6). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u, volgens uw beweringen voor de Commissaris-generaal, voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot de plaatsen waar u zou hebben geleefd (CGVS, 20 februari 2018, p.2 en p.23). Uw verwijzing naar het advies dat u van de passeur zou hebben gekregen ontslaat u geenszins van uw medewerkingsplicht.

Verder moet ook worden vastgesteld dat u voor de DVZ aangaf te zijn geboren in het district Jaghetu van de provincie Ghazni terwijl u voor het CGVS verklaart afkomstig te zijn uit het district Qarabagh (DVZ, punt 10; CGVS, 16 januari 2018, p.3 en 20 februari 2018, p.4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u geen andere verklaring te kunnen bieden dan deze dat het per vergissing genoteerd werd (CGVS, 20 februari 2018, p.23). Wanneer u vervolgens door het Commissariaat gevraagd wordt naar een logische verklaring voor het feit dat alle dorpen die u voor het CGVS in de buurt van uw dorp situeerde, zich volgens informatie van het CGVS in het district Jaghatu bevinden, geeft u slechts de weinig verhelderende verklaring dat Jaghatu tot jullie behoort en dat jullie burens zijn (CGVS, 20 februari 2018, p.23). De vaststelling dat u voor de DVZ tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw regio van herkomst en bovendien leugenachtige verklaringen aflegde met betrekking tot uw voorgaande verblijfplaatsen en uw vluchtrelaas (CGVS, 20 februari 2018, p.23) tast uw algemene geloofwaardigheid dan ook in ernstige mate aan.

Er werd bovendien vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw profiel van Afghaans vluchteling in Iran aannemelijk te maken.

Vooreerst overtuigen uw verklaringen met betrekking tot het door u neergelegde verblijfsdocument van Iran niet.

Zo dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de te volgen registratieprocedure om een dergelijk document te bekomen beknopt en weinig doorleefd zijn. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar de registratieprocedure stelt u laconiek dat u niets speciaals moest doen. U diende zich aan te melden, uw gegevens te geven en ontving onmiddellijk het document dat u in het kader van uw asielerzoek voorlegt (CGVS, 20 februari 2018, p.7). Gevraagd naar de volgende stappen van de procedure antwoordt u naast de kwestie dat u de eerste keer met uw werkgever in zijn eigen voertuig naar de locatie reed, dat het erg druk was en u daarom terugkeerde doch dat u de volgende dag het document wel kon verkrijgen (CGVS, 20 februari 2018, p.8). Een tweede maal gevraagd door het CGVS om meer te vertellen over het verdere verloop van de procedure geeft u, wederom beknopt, aan dat u naar Kaboel moest gaan om een paspoort te verkrijgen (CGVS, 20 februari 2018, p.8). De vaststelling dat uw verklaringen over uw beweerde participatie aan een registratieprocedure in Iran -die u mogelijks een officieel statuut zou opleveren- vaag, algemeen en weinig doorleefd zijn doen dan ook ernstige twijfels rijzen inzake uw beweringen over uw profiel als illegale Afghaan in Iran. Te meer gezien uit informatie waarover het Commissariaat beschikt blijkt dat bovengenoemde procedure erg duur was en bovendien vol moeilijkheden en lange wachtperiodes zat. Er mag dan ook redelijkerwijs van u verwacht worden dat u gedetailleerde, coherente en doorleefde verklaringen aflegt over uw (al dan niet gedeeltelijke) deelname aan een procedure die u de mogelijkheid bood om een tijdelijke verblijfsvergunning te bekomen in Iran. Des te meer gezien uw verklaring dat het verschil van het leven van een Afghaan met of zonder verblijfsvergunning groot is (CGVS, 20 februari 2018, p.7). De vaststelling dat u bovendien niet blijkt te weten welke overheidsinstantie u dit verblijfsdocument overhandigde (CGVS, 20 februari 2018, p.14) ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen des te meer.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw dagelijkse leven en uw netwerk in Iran geenszins overtuigen. Gevraagd naar uw bezigheden tijdens uw vrijetijd stelt u niets speciaal te hebben gedaan, verklaart u dat u gewoon bij de deur op een stoel zat en dat u zich soms met uw twee honden bezig hield (CGVS, 20 februari 2018, p.16). Vervolgens door het Commissariaat-generaal aangespoord om meer te vertellen stelt u nergens heen te zijn gegaan en verklaart u dat u als bewaker uiteraard op uw werklocatie moest aanwezig zijn (CGVS, 20 februari 2018, p.16). Verder antwoordt u bevestigend op de vraag of er ogenblikken waren waarbij u het magazijn niet diende te bewaken doch stelt u ook dan nergens heen te zijn gegaan uit angst en verklaart u binnen te zijn gebleven en voetbal te hebben gekeken (CGVS, 20 februari 2018, p.16). Door het CGVS gevraagd naar de plaatsen die u bezocht gedurende de negen jaar dat u als bewaker werkte stelt u, wederom beknopt, Baghrabad vaak te hebben bezocht om naar de kapper te gaan of om kleren te kopen doch geeft u verder aan geen andere plaatsen bezocht te hebben (CGVS, 20 februari 2018, p.16). Wanneer het Commissariaat u wat verder in het interview aanspoort om in detail te vertellen over de manier waarop u een vrije dag spendeerde, antwoordt u ontwijkend dat het beter voor u was om te werken zodat u kon bezig zijn. Voorts verklaart u dat u niets te doen had als u niet werkte en de hele dag in uw kamer verbleef (CGVS, 20 februari 2018, p.17). Dergelijke vage, ontwijkende en weinig doorleefde beweringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in Iran op ernstige wijze. Van een Afghaan die op vijftienjarige leeftijd naar Iran vertrok en daar vervolgens vijftien jaar illegaal woonde mag er verwacht worden dat hij spontaan en doorleefd een duidelijk beeld schetst van zijn leefwereld aldaar.

Ook met betrekking tot uw Afghaans netwerk in Iran legt u enkel vage en uiterst beknopte verklaringen af. Door het CGVS gevraagd meer te vertellen over de mensen of familieleden die u in Iran bezocht, verwijst u naar uw gewone burens (CGVS, 20 februari 2018, p.16-17). Vervolgens verklaart u slechts twee mannen bezocht te hebben, namelijk S. A. en S., en blijkt uit uw beweringen dat u enkel contact had met vijf Afghanen: A.-de Afghaan waarmee u naar Iran reisde- en de arbeiders S., Sh., S. A. en Sha. (CGVS, 20 februari 2018, p.9 en p.17). Geconfronteerd door het CGVS met de vaststelling dat het erg bevreemdend is dat u als adolescent naar Iran reisde en vervolgens slechts met een vijftal Afghanen (al dan niet frequent) contact hield en vervolgens aangespoord om in detail over uw netwerk in Iran en uw leven daar te vertellen blijft u wederom bijzonder beknopt door te stellen dat u S. en S. kende van uw tewerkstelling in het winkelcentrum en u vervolgens andere mensen leerde kennen toen u in het magazijn ging werken als bewaker (CGVS, 20 februari 2018, p.17). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd wie die andere mensen die u leerde kennen precies waren, verwijst u opnieuw naar de twee reeds aangehaalde personen Sha. en S. A. en stelt u dat er ook Iraniërs waren doch dat u geen contact had met hen (CGVS, 20 februari 2018, p.18). De vaststelling dat u, ook na herhaaldelijk aansporen van het CGVS, bijzonder oppervlakkig blijft over uw leefwereld en uw netwerk in Iran ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw verblijf als illegaal vluchteling in Iran dan ook bijkomend.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u eveneens vaag en algemeen blijft in het omschrijven van het leven als illegale Afghaan in Iran. Door het CGVS gevraagd te vertellen over de nadelen die u ondervond als Afghaan in Iran zonder verblijfsdocumenten antwoordt u vaag dat u niet weet hoe u deze nadelen moet beschrijven en vervolgt u met de algemene verklaring dat het leven voor een illegaal persoon in een ander land op zich moeilijk is doch dat Iran nog moeilijker is gezien de discriminatie en de vrees om opgepakt te worden (CGVS, 20 februari 2018, p.11).

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw langdurig verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. U biedt dan ook geen zicht op uw laatste verblijfplaatsen alvorens naar België te reizen. Hiermee geconfronteerd door het CGVS stelt u steeds de waarheid gesproken te hebben over de plaatsen waar u gewoond heeft, niet zomaar dingen kan vertellen over plaatsen waar u nooit geweest bent en verklaart u altijd de waarheid gezegd te hebben (CGVS, 20 februari 2018, p.24). Gezien de bovenstaande confrontatie gebaseerd is op voorgaande grondige bevraging tijdens het interview kan uw antwoord geenszins uw geloofwaardigheid herstellen. Concluderend moet er worden gesteld dat u er in het kader van uw asielerzoek niet in slaagt om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a, of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De door u in het kader van uw asielerprocedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet.

Wat betreft uw tijdelijke verblijfsvergunning dient te worden vastgesteld dat dit een kopie betreft die, als gevolg van mogelijke manipulatie, niet over voldoende bewijskracht om uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling aan te tonen. Uit de door u neergelegde taskara kan niet worden afgeleid waar u in de periode voor uw aankomst in België zou hebben verbleven aangezien er enkel uit blijkt waar de betrokken persoon werd geboren en waar de stukken werden afgeleverd. De door u neergelegde foto's van u in de stad Qom tonen uw langdurig verblijf in Iran als Afghaans vluchteling niet aan. Bovendien dient wat voorgenoemde documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten en documenten van Afghaanse vluchtelingen in Iran erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielerzoekster of bij het ondersteunen van zijn asielerzoek. Wat betreft het door u neergelegde medische attest dient te worden opgemerkt dat dit attest enkel vaststellingen doet met betrekking tot specifieke lichamelijke klachten en aandoeningen. Het attest toont uw langdurig verblijf in Iran als Afghaans vluchteling dan ook niet aan en bevat evenmin aanwijzingen met betrekking tot uw capaciteiten om coherente verklaringen af te leggen ten tijde van de gehoren voor het Commissariaat-generaal. Het medisch attest dat u in het kader van uw asielaanvraag voorlegt is dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van uw beweringen inzake uw langdurige verblijf in Iran als Afghaans vluchteling te herstellen."

Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Gandab, in het district Qarabagh, in de provincie Ghazni, en sinds zijn vijftiende gedurende vijftien jaar heeft verbleven in Iran. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan, noch aan de problemen die verzoeker zou ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op dezelfde redenen zoals hierboven besproken, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker de beweerde herkomst uit Gandab, in het district Qarabagh, in de provincie Ghazni in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer daar verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het CGVS-interview en dus veelvuldig de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 2, 24).

Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit zijn voorgehouden regio, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP